

den 20. Oktober 1909 ikke vare komne en Smule længere med. Saa tillod jeg mig at spørge, om det var Meningen, at Regeringen vilde forelægge et Forslag til en Forfatning, og hvornaar det ventedes forelagt. Derpaa fik jeg imidlertid ikke noget Svar, og saa gik den daværende Minister og vi fik den nuværende. Se, nu vedtog Landstinget et Forslag, der gik ud paa, at der skulde hengaa en vis Tid, i hvilken man opretholdt det bestaaende, og det fandt, som vi sagde i vor Betænkning, en naturlig Begrundelse deri, at man maatte gaa ud fra, at naar man endnu i Oktober 1909 ikke var kommet videre i Ministeriet end til at foreslaa at forlænge Menighedsraadsloven, saa kunde man ikke gaa ud fra, at de havde forberedt de andre Lovforslag, saaledes at de kunde forelægges. Man maatte ud fra det Synspunkt, som altsaa ogsaa Landstingsudvalget erkendte, give en vis Tid til at foretage det fornødne for at kunne forelægge de paagældende Forslag, og vi mente derfor at kunne fastsætte Tidspunktet til den 1. April 1911, saaledes at den nu bestaaende Tilstand, baade Menighedsraadene og det kirkelige Udvalgs Bestaaen forlængedes indtil den Tid, da vi kunde faa en ny Ordning. Det forekommer os, at det er den eneste Fremgangsmaade, som er i Overensstemmelse med de Forudsætninger, under hvilke disse Love i sin Tid bleve vedtagne. Menighedsraadene bleve vedtagne at skulle gælde i 6 Aar, i hvilken Tid man skulde kunne forberede og gennemføre Forfatningsloven. Da det nu har vist sig, at det ikke er lykkedes, maa vi tage et tilsvarende længere Tidsrum, og saa maa den bestaaende Tilstand saa vidt vedblive.

Altsaa ud fra det Synspunkt have vi i sin Tid stillet de Forslag, og ud fra det samme Synspunkt fastholde vi dem fremdeles. Men saa har 15 Medlemmer i Udvalget foreslaaet en anden Ordning, hvorefter vi altsaa faa Menighedsraadene paa adskillige Punkter i en værre Skikkelse end den, hvori vi indtil nu have haft dem. De slaas fast for 6 Aar, og saa have de bestaaet først i 6 Aar og saa endnu i 6 Aar, altsaa 12 Aar. Har man ikke kunnet blive af med dem efter de 6 Aar, saa er det naturligvis vanskeligere endnu at blive af med dem efter de 12 Aar, det er en given

Sag. Men saa har man sagt: saa have vi det kirkelige Udvalg ved Siden af. Det skulde saa være en Slags Repræsentation for Kirken, men det kan ikke siges paa nogen Maade at være fyldestgørende, saaledes som dets Virksomhed her er begrænset. For det første: Ministeren skal indkalde det, og saa skal der oven i Købet Bevillinger paa Finansloven til, for at det kan virke. Saa kan man sige sig selv, at den ærede Minister vil faa Ret, naar han udtaler, at han tænker sig ikke, at han eller nogen anden Minister vil søge Bevilling til, at Udvalget kan træde sammen. Nu finder jeg heller ikke, at der i og for sig er nogen Grund til at kræve det, thi Meningen er jo vel, at Ministeren ikke maa give Bevillingen paa egen Haand, den skal søges bevilget af Folketinget eller Rigsdagen, men det er da kun under Forudsætning af, at der overhovedet kræves Midler, at f. Eks. de paagældende skulle have deres Diæter hver Dag. Jeg kan imidlertid tænke mig den Mulighed, at der nok kunde være Tale om, at de paagældende slet ikke krævede saadanne Penge. Naar man ser hen til den vidunderlige Opofrelse, den Redebonhed, der har været til Stede for at fremme den københavnske Kirkesag, saa tænker jeg mig, at et kirkeligt Udvalg ogsaa nok kunde blive samlet, uden at man just skulde ulejligle Staten med at betale Pengene, at man altsaa ad anden Vej kunde skaffe de fornødne Midler. Og hvorfor skulde saa en saadan Bevilling være en Nødvendighed for, at Udvalget skulde træde sammen? Dernæst kan jeg ikke se, hvorfor det skal bestemmes, at netop Ministeren skal sammenkalde Udvalget. Jeg tænker mig, at der kunde opstaa Forhold indenfor Kirken, vise sig en saadan Bevægelse i et eller andet kritisk Øjeblik, at man følte Trang til at udtale sig, og saa enedes man og sagde: vi ville være dem, der tale paa Folkekirkens Vegne. Skulde Udvalget saa være forhindret i at gøre det, fordi en Minister ikke fandt, at det var rimeligt? Det forekommer mig, at det i Virkeligheden vilde være at binde Munden paa Kirken i samme Øjeblik, som man giver den et Organ, hvorigennem den kan udtale sig. Disse Indskrænkninger, henviser man til, findes ogsaa i den bestaaende Tilstand. Ja, men